

Τον 12ο αι. εγκαταλείφθηκε ένας πλούσιος οικισμός, αλλά ο ναός του δεν λησμονήθηκε τελείως, και μάλιστα η λατρεία της Εποχής του Χαλκού αναζωπυρώθηκε κατά την εποχή που εξετάζουμε. Σε έναν από τους εσώτερους θαλάμους του ναού βρέθηκε το αντικείμενο της λατρείας: ένα πήλινο κεφάλι, σε μέγεθος μισό του φυσικού, τοποθετημένο σε κυκλική καλοφτιαγμένη βάση. Η κεραμική που το συνοδεύει είναι ΥΓ, με κάποιες αττικές εισαγωγές. Το κεφάλι ανήκε σε κορμό που βρέθηκε μέσα στον ίδιο χώρο, σε απόσταση ενός μέτρου. Πρόκειται για ένα από τα πολλά μινωικά γυναικεία αγάλματα του 15ου αι. π.Χ., τα υπολείμματα του οποίου βρέθηκαν σκορπισμένα στο αρχικό δάπεδο. Στο ενδιαμέσο στρώμα βρέθηκε λίγη αττική κεραμική του 10ου αι., σε άλλα όμως τμήματα του ναού φάνηκαν ίχνη λατρείας κατά τους Ύστερους Μυκηναϊκούς χρόνους. Το ΥΓ στρώμα, μαζί με το κεφάλι, συνδέεται με μια συνεχή σειρά αναθημάτων, που καλύπτουν τα επόμενα τετρακόσια χρόνια, στα οποία περιλαμβάνονται και μερικά αρχαϊκά όστρακα αφιερωμένα στο Διόνυσο. Και στην περίπτωση αυτή, όπως και στους Δελφούς, μια ανδρική θεότητα αντικατέστησε τη γυναικεία. Η ιερότητα του τόπου δεν λησμονήθηκε ποτέ εντελώς, αλλά η αλλαγή αυτή σίγουρα σημαίνει ότι η λατρεία διακόπηκε κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες. Πράγματι, δεν έχουν βρεθεί αναθήματα που να χρονολογούνται στον 11ο αι. ή από το 900 ως το 750 π.Χ.